

[Indenrigsministeren]

Det, der ligger i min beskrivelse, er en opfordring til, at vi ikke – fordi vi har hjertet meget med, som vi vel alle har i denne sag – går hen og skrotter et i øvrigt fortrinligt virkende asylsystem, fortrinligt virkende, men selvfølgelig med en række konkrete kritikpunkter, man kan have, f.eks. om sagsbehandlingstiden. Om den vil jeg dog godt sige, at den hænger jo netop nøje sammen med den grundighed, der lægges i hver enkelt sags behandling.

Jeg vil godt sige, at i vores fortsatte behandling af besværlige sager af denne karakter er alle parter, ikke mindst asylansøgerne, bedst tjent med, at vi holder os til de retsprincipper, som vi i alle andre sammenhænge står vagt om – jeg havde nær sagt hylder – også i en sag som denne her, hvor det er besværligt. Dermed være så også sagt, at vi i fremtiden ikke bør begive os ind i situationer, hvor vi så at sige hopper fra tue til tue, når der dukker besværlige problemer op på udlændingeområdet. Dem vil vi få masser af i de kommende år; de dilemmaer, vi har, vil bestemt ikke blive mindre, og det er også baggrunden for, at den nuværende regering har valgt at målrette sin politik i forhold til de grupper, som har det allerstørste behov for hjælp.

Jeg vil godt afslutte min besvarelse med at understrege, at når man har læst en række af de debatindlæg, der har været i pressen her på det seneste, kunne man få det indtryk, at Danmark er et lukket, inhumant samfund, at vi ikke vil have med flygtninge at gøre, og at vi ikke kender vores internationale forpligtelser på dette område. Det er en skævvridning af virkeligheden, som ingen steder hører hjemme. Danmark modtager i 1993 omkring 7.700 flygtninge, langt størsteparten af dem fra det tidligere Jugoslavien. Det er netop udtryk for, at vi ikke blot kender, men også lever op til vores forpligtelser som en humanitær nation på dette her område, og man skal lade være med at skævvride opfattelsen af Danmarks rolle i verdenssamfundet på dette felt ved at påstå, at vi nu er i en ny situation, hvor vi sender folk tilbage til den visse død.

Min opfattelse er, at Danmark – og det gælder så det brede flertal, der har stået bag langt, langt størsteparten af flygtningelovgivningen, som den nu engang er blevet til igennem årene – godt kan være sin flygtningepolitik bekendt. Vi kan godt være vores asylbestemmelser be-

kendt. Men for at vi kan blive ved med at modtage et kontingent flygtninge, som bestemt ikke procentvis hører til de mindste her i Europa, må vi også indimellem være i stand til at lave den målretning, der skal til. Vi er nødt til at sige nej også til nogle, hvor vi ellers gerne med hjertet ville sige ja, for ikke – som i dette tilfælde – at introducere nogle helt nye asylgivende principper i det danske samfund.

Jeg tror fortsat, at det, vi er bedst tjent med, er at fastholde det system, vi har bygget op, og som har betydet, at vi i den konkrete modtagelse af flygtninge, men også i forhold til de samarbejdspartnere, vi har ude omkring i Europa, i vores humanitære indfaldsvinkel bestemt godt kan sidestilles med mange af dem, man i denne debat – bl.a. fra Europa-Parlamentet – har forsøgt at sammenligne Danmark med i negativt øjemed.

Min opfordring skal altså være: Ja, vi skal blive ved med at modtage flygtninge i Danmark. Vi skal blive ved med at leve op til vores forpligtelser i forhold til det tidligere Jugoslavien. Og i dette tilfælde, når det gælder serbiske militærnægtere, vil det betyde, at nogle får afslag og andre får opholdstilladelse, præcis som det er sket i Sverige, præcis som det er sket i Norge, og præcis som det er sket i en række andre europæiske lande. Når der er forskelle, er det, fordi det er vigtigt at tage stilling til den enkelte sag og ikke behandle flygtningene en bloc, uanset om det er i positivt eller i negativt øjemed; det er vi bedst tjent med.

Forhandling

Ebba Strange (SF):

Jeg skal takke for ministerens svar.

Jeg var ked af en sætning i svaret; det var noget med, at jeg skulle have misledt eller fejlfortolket et eller andet.

Jeg gjorde mig megen umage med min begrundelse, og jeg har heller ikke på noget tidspunkt i den offentlige debat sagt, at vi sender folk tilbage til den visse død eller langvarigt fængsel, eller at de tvinges i krig efter deres tilbagevenden.

Jeg sagde udtrykkelig – hvad jeg ikke bare fik ud af den radioudsendelse, jeg henviste til, men også siden er blevet bekræftet i – at det bedste, man kan sige, er, at der er stor uvished om, hvad der vil ske, hvis disse mennesker ven-